

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 1623

гр. София, 25.02.2019 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 22 състав,
в закрито заседание на 25.02.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Десислава Корнезова

като разгледа дело номер **2706** по описа за **2018** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК във връзка с чл. 215 от Закона за устройството на територията /ЗУТ/.

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], срещу Решение № 576 по протокол № 75 от 21.10.2010г. на Столичен общински съвет /СОС/.

Изложени са съображения за допуснати в хода на производството съществени процесуални нарушения. Производството по одобряване на план-схемата по чл. 62, ал. 9 ЗУТ в конкретния случай водело до изменение на действащ подробен устройствен план /ПУП/, но същото не било започнало по установения в чл. 135, ал. 5 ЗУТ ред. Проектът на план-схемата не бил съобщен на заинтересованото лице по смисъла на § 4 ДР ЗУТ. Допълва, че ПУП за паркове и градини е специализиран по вид ПУП, но такъв не бил одобряван за УПИ II – „за парк“, кв. 175А, м. „Ю. парк“, район „Т.“. Моли решението на СОС да бъде отменено и поради издаването му в противоречие с материалния закон.

Жалбоподателят – редовно призован, чрез процесуалния си представител адв.С., излага твърдения за незаконосъобразност на акта. Поддържа се твърдението за допустимост на образуваното съдебно производство, като се допълва, че правният интерес произтича не от обстоятелството – поставяне на рекламен елемент или преместваем обект в имота на жалбоподателя, а точно обратното – с одобряването на план-схемата се изчерпвала възможността за територията, за която е одобрена, да се подадат искания за поставяне на самостоятелни преместваеми обекти. Депозирани са писмени бележки.

Ответникът - СОС - редовно призован, чрез процесуалния си представител юрк. П., моли жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. В становище по жалбата и в писмени бележки са изложени подробни съображения за недопустимост на съдебното производство поради липсата на правен интерес.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Административен съд София-град, след като обсъди релевираните основания, доводите на страните, прецени събраните по делото доказателства и служебно, намира за установено следното:

Видно от протокол № ЕС-Д-41/29.04.2010г., т. 9, Общински експертен съвет по устройство на територията /ОЕСУТ/ приема план-схема по чл. 62, ал. 9 ЗУТ за територията на „Ю. парк“ – за поставяне на преместваеми обекти и рекламno-информационни елементи, с изключение на РИЕ /3 бр./ от 2 кв.м. на подхода към парка от [улица], като е посочено, че проектите за предвидените с план-схемите обекти ще бъдат разглеждани след издаване на виза за проектиране от Главния архитект на СО с точни параметри на обектите и предвидените за ползване в тях открити площи /л. 40-43/.

В изпълнение на изискванията на чл. 56, ал. 2, чл. 57, ал. 1 във връзка с чл. 62, ал. 9 ЗУТ във връзка с чл. 13, ал. 6 и чл. 29, ал. 1 от Наредба на СОС за преместваемите обекти, за рекламните, информационни и монументално-декоративните елементи и за рекламната дейност на територията на столична община /отм./ е изпратен доклад на Главния архитект на СО относно одобряване на план-схемата за поставяне на преместваеми обекти и рекламno-информационни елементи в " Ю. парк – 3 ч." /л. 34-39/.

Решение № 576 по протокол № 75 от 21.10.2010г. на Столичен общински съвет: 1. се одобрява план-схема за поставяне на преместваеми обекти и рекламno-информационни елементи на територията на "Ю. парк – 3 ч."; 2. указва се в срок до 01.03.2011г. да бъдат премахнати всички преместваеми обекти и рекламno-информационни елементи извън одобрената план-схема; 3. възлага се на кмета на СО в срок до 01.03.2011г. да проведе конкурс за отдаване под наем на части от имоти – публична общинска собственост за поставяне на преместваеми обекти и рекламno-информационни елементи на основание чл. 14, ал. 7 от ЗОС в съответствие с предвижданията на одобрената план-схема и конкурсна програма предварително съгласувана с Главния архитект на СО /л. 33/.

По делото е приобщена скица на поземлен имот с идентификатор 68134.1004.110, видно от която негов собственик е [фирма] /л. 6/. Приложен е и нотариален акт за продажба на недвижим имот от дата 07.11.2008г., удостоверяващ правото на собственост на дружеството жалбоподател върху недвижим имот – незастроен поземлен имот, находящ се в [населено място], район „Г.“, ул. "297", без номер, представляващ имот с планоснимачен номер 1100 от квартал 187-а, по плана на [населено място], местност „Ю. парк“, с площ 3500 кв. м. /л. 7-10/.

Изслушана е съдебно-техническа експертиза, изготвена обективно и в съответствие със събрания по делото доказателствен материал, която настоящата съдебна инстанция кредитира изцяло. Установява се чрез отговорите на въпросите, поставени от съда, че поземлен имот с идентификатор 68134.1004.110 попада в териториалния обхват на Решение № 576 по протокол № 75 от 21.10.2010 г. на Столичен общински съвет, като в същия не се предвижда поставяне на преместваеми обекти и рекламno-информационни елементи съобразно графичната му част. Действащият ПУП за м. „Ю. парк“ е одобрен със Заповед № 209/30.06.1970г., допълнен с Решение № 261/14.05.2015 г. на СОС ПУП – ИПР за м. „Ю. парк“, кв.

187а, УПИ II – „за парк“, с предвиждане за сервитут на отливен канал. По действащия ПУП границите са следните: одобреното трасе на Плавателен канал, [улица], [улица], [улица], [улица], бул. „Е. Тел-ман“, покрай кв. 308 от м. „Центъра“, [улица], [улица], [улица], [улица], [улица], покрай кв. 221 от м. „Л.“ по одобрения проект за [улица], [улица], покрай кв. № № 284, 282, 281 и 280 от м. „Л.“ до [улица], [улица], [улица] до Плавателен канал. Във връзка с чл. 61, ал. 1 ЗУТ и чл. 13, ал. 1 от Наредба № 4 за обхвата и съдържанието на инвестиционните обекти нямамо данни м. „Ю. парк – 3 част“, район „Т.“, кв. 187А, да е елемент от специализиран ПУП. Териториалният обхват на оспореното решение не бил описан в него, а в доклада на Главния архитект, по който „настоящата план-схема“ е изработена върху актуалната кадастрална основа и регулация, отчитайки настъпилите промени в рамката на парка и собствеността.

Във връзка с горното и на основание чл. 159, т. 1 и т. 4 АПК жалбата на [фирма] срещу Решение № 576 по протокол № 75 от 21.10.2010 г. на Столичен общински съвет, следва да бъде оставена без разглеждане като НЕДОПУСТИМА.

Една от абсолютните процесуални предпоставки за допустимост на съдебно-административното производство е наличието на правен интерес на лицата, които са подали жалба /чл. 159, т. 4 от АПК/. Съгласно чл. 147, ал. 1 от АПК право да оспорват административния акт имат гражданите и организациите, чиито права, свободи или законни интереси са нарушени или застрашени от него или за които той поражда задължения. Текстът на чл. 147, ал. 1 АПК, регламентиращ правото на оспорване на такъв акт, свързва правния интерес с това, дадено лице да е засегнато или да може да бъде засегнато от ИАА или за лицето актът да е породил задължения. Засягането на правата не означава непременно настъпване на вреди за правните субекти като предпоставка за обжалването, но и потенциалната възможност за засягане правната сфера на инициралото оспорването лице. Именно в това се изразява и прогресивният характер на легитимацията според чл. 147, ал. 1 АПК.

Оспорен в настоящото производство е акт на СОС, с който се одобрява план-схема за поставяне на преместваеми обекти и рекламno-информационни елементи на територията на "Ю. парк – 3 ч.". Същият е издаден на основание чл. 62, ал. 9 ЗУТ, съгласно която разпоредба, изречение второ, задължителен елемент на подробните устройствени планове за паркове и градини представлява план-схема за разполагане на преместваеми обекти и рекламни съоръжения, която се одобрява по реда, предвиден за одобряване на подробния устройствен план за парка или градината /с решение на общинския съвет, независимо от техния териториален обхват/. Следователно, за изследване на качеството „заинтересувано лице“ приложение намира специалната разпоредба на чл. 131 ЗУТ.

Съгласно чл. 131, ал. 1 ЗУТ /в приложимата редакция от ДВ, бр. 65 от 22 Ю. 2003г./ „заинтересувани лица при съгласуването и одобряването на устройствени схеми и планове и техните изменения са собствениците и носителите на ограничени вещни права според данните от имотния регистър, чиито недвижими имоти са непосредствено засегнати от предвижданията на подробния устройствен план. Непосредствено засегнати от предвижданията на подробния устройствен план недвижими имоти са: 1. имотите - предмет на самия план; 2. съседните имоти, когато са включени в свързано застрояване; 3. съседните имоти, включително имотите през улица, когато се допускат намалени разстояния; 4. съседните имоти, когато се променя предназначението на имота - предмет на плана; 5. имотите, които попадат в

определените с нормативен акт хигиенно-защитни зони, изискващи се за предвиденото по плана застрояване.

Безспорно е в конкретния случай, че поземленият имот на жалбоподателя с идентификатор 68134.1004.110 попада в териториалния обхват на Решение № 576 по протокол № 75 от 21.10.2010г. на СОС, като в същия не се предвижда поставяне на преместваеми обекти и рекламно-информационни елементи съобразно графичната му част. При това не може да се формира извод за наличието на правен интерес да се оспори процесния акт в частта, с която се одобрява план-схемата на парка. Такъв би било имало, ако с акта се предвижда поставяне на преместваем обект и рекламно-информационен елемент, без да е осигурена възможността за участие на дружеството в административното производство, водено преди издаване на акта. В такъв случай ще се установи недопустима намеса на общината да „урегулира“ имот, който не е нейна собственост, поставяйки преместваем обект или рекламен елемент, без това да е заявено от собственика на имота.

Не се препятства възможността [фирма] да инициира поставянето на преместваеми обекти /най-общо като понятие съгласно раздел IX, глава Трета, Част първа ЗУТ/ по смисъла на чл. 56 и чл. 57 ЗУТ. На основание чл. 56, ал. 2 ЗУТ /в приложимата редакция – ДВ, бр. 50 от 2 Ю. 2010 г./ върху поземлени имоти могат да се поставят преместваеми увеселителни обекти и преместваеми обекти за търговски и други обслужващи дейности - павилиони, кабинни, маси, за които обектите се издава разрешение за поставяне по ред, установен с наредба на общинския съвет, а за държавни и общински имоти - и въз основа на схема, одобрена от главния архитект на общината. На основание чл. 56, ал. 5 ЗУТ /в приложимата редакция – ДВ, бр. 50 от 2 Ю. 2010г./ в чужди поземлени имоти разрешение за поставяне на обекти се издава въз основа на изрично писмено съгласие от собственика на поземления имот или писмен договор за наем на заетата от преместваемия обект площ. Систематичното тълкуване на цитираните разпоредби обуславя извод, че при поставяне на преместваеми увеселителни обекти и преместваеми обекти за търговски и други обслужващи дейности върху поземлени имоти частна собственост се изисква издаването на разрешение за поставяне, а когато имотът е общински - и въз основа на схема, одобрена от главния архитект на общината. При това следва да бъде подчертано разграничението между план-схемата по чл. 62, ал. 9 ЗУТ, която се одобрява от общинския съвет и схемата по чл. 56, ал. 2 ЗУТ, одобрена от главния архитект на общината. Касае се за обекти с различен териториален обхват, обуславящо и компетентността на различни лица от общинската администрация. Що се отнася до поставянето на рекламни, информационни и монументално-декоративни елементи върху недвижими имоти, то се осъществява въз основа на разрешение за поставяне, издадено по ред, установен с наредба на общинския съвет по чл. 56, ал. 2 ЗУТ /чл. 57, ал. 1 ЗУТ в приложимата редакция от ДВ, бр. 92 от 20 Ноември 2009г./ „В чужди поземлени имоти и сгради разрешението за поставяне на обекти по ал. 1 се издава въз основа на изрично писмено съгласие от собственика на поземления имот или на сградата, или въз основа на писмен договор за наем на заетата от съоръжението по ал. 1 площ /чл. 57, ал. 3 ЗУТ в приложимата редакция от ДВ, бр. 92 от 20 Ноември 2009 г./ При това се формира твърдение, че при поставянето на преместваем обект /общото понятие/ се изисква разрешение за поставяне, издадено по ред, установен с наредба на общинския съвет по чл. 56, ал. 2 ЗУТ.

Към датата на издаване на решението на СОС е действала Наредбата за преместваемите обекти, за рекламните, информационни и монументално-декоративните елементи и за рекламната дейност на територията на столична община /Наредбата/, отменена с § 10 от преходните и заключителните разпоредби на Наредба за преместваемите обекти, за рекламните, информационните и монументално-декоративните елементи и за рекламната дейност на територията на Столична община, приета с Решение № 717 на СОС по Протокол № 71 от 06.11.2014 г., в сила от 06.11.2014 г. Поставянето на преместваеми обекти и рекламни елементи се осъществява по типови проекти - общински и корпоративни, или индивидуални проекти /чл. 6; чл. 25 от Наредбата/. Разрешение за поставяне на преместваеми обекти и рекламни елементи върху държавни и общински имоти се издава въз основа на схема за поставяне, като е уточнено, че схемите за поставяне се одобряват от главния архитект на Столична община след решение на Общинския експертен съвет по устройство на територията, а тези в V-та зона се одобряват по реда на чл. 62, ал. 9 от ЗУТ /чл. 10, ал. 1 и ал. 2; чл. 29, ал. 1 и ал. 2 от Наредбата; Приложение № 3 към чл. 14, ал. 1 и чл. 33, ал. 1 от Наредбата - територията на градски паркове, градини и площи за озеленяване, извън описаните в зона II - главни градски булеварди и пешеходни оси, включително тяхната рамка, площадни пространства, включително тяхната рамка, паркове, градини, скверове и традиционно озеленяване на територията на СО, декларирани като паметници на градинското и парково изкуство, разположени в територията, ограничена от II градски ринг към центъра/. Разрешение за поставяне на преместваеми обекти и рекламни елементи върху имоти, които не са собственост на държавата или на общината, се издава въз основа на скица с указан начин на поставяне /чл. 11, ал. 1; чл. 30, ал. 1 от Наредбата/. Разрешение за поставяне на преместваеми обекти и рекламни елементи в I-ва, II-ра, III-та, IV-та и V-та зона се издава от главния архитект на общината, а в VI-та зона - от главния архитект на съответния район /чл. 18; чл. 37 от Наредбата/, като към заявлението за поставяне по индивидуален проект се прилага документ за собственост, договор със собственика на имота и/или съгласие от съсобствениците имота с нотариално заверени подписи /чл. 19, ал. 1, т. 3; чл. 38, ал. 1, т. 3 от Наредбата/. Следователно, поставянето на преместваеми обекти и рекламни елементи върху недвижим имот, частна собственост, се извършва въз основа на скица с указан начин на поставяне, а върху държавни и общински имоти - въз основа на схема за поставяне. Вярно е, че съгласно чл. 11, ал. 4 и чл. 30, ал. 3 от Наредбата скицата с указан начин на поставяне се издава от главния архитект на

общината, когато имотът се намира в I-ва, II-ра, III-та и IV-та зона, а в VI-та зона - от главния архитект на съответния район, като е пропусната V-та зона. Вярно е и, че съгласно чл. 14, ал. 6 и чл. 33, ал. 6 от Наредбата в V-та зона се допуска поставянето на преместваеми обекти и разполагането на рекламни елементи само въз основа на схема одобрена по реда на чл. 62, ал. 9 от Закона за устройство на територията. Извежда се ясно разграничението между скица и схема за поставянето на конкретни обекти. Отделно от това, изискването за одобряване на схема за поставяне на преместваеми обекти и рекламни елементи в V-та зона /парк или градина/ по чл. 62, ал. 9 ЗУТ е поставено изрично единствено в разпоредбите на чл. 10, ал. 2, чл. 29, ал. 2 от Наредбата, касаещи държавни и общински имоти. Съществуващото смислово противоречие в цитираните разпоредби обуславя извод за законодателна празнота относно случаите, в които имотът на дадено лице се намира в V-та зона и същото желае поставянето на преместваем обект или рекламен елемент в него. Въпреки това, не следва да се твърди, че това може да се осъществи единствено при одобрена по чл. 62, ал. 9 ЗУТ план-схема. Няма доказателства, че жалбоподателят [фирма] е подал заявление или че за неговия имот е подадено заявление за поставяне на преместваеми обекти и рекламни елементи, въз основа на които да не са издадени скица с указан начин, съответно разрешение за поставяне, единствено на основание, че имотът попада в V-та зона /паркове и градини/. Не се оспорва в настоящото производство, че поземлен имот с идентификатор 68134.1004.110 е частна собственост, в който не се предвижда поставяне на преместваеми обекти и рекламно-информационни елементи съобразно графичната му част /Определение № 166 от 19.06.2014г. по адм. д. № 222/2014г. на Административен съд Стара Загора, оставено в сила с Определение № 10619/07.08.2014г. по адм. дело № 9812/2014г. на ВАС/. Не е изпълнено и разпореждането от 12.10.2018 г. на съда – да се уточни от жалбоподателя по отношение на кое конкретно преместваемо съоръжение, респ. рекламно-информационен елемент, чието поставяне е разпоредено с одобрената план-схема, се оспорва процесното решение на СОС. Не се съдържат и по преписката доказателства, че приложимата Наредба, в коментираната по-горе част, е оспорена като подзаконов нормативен акт от [фирма]. Не се съдържат и данни, че действащият по Заповед № 209/30.06.1970г., допълнен с Решение № 261/14.05.2015г. на СОС, ПУП за процесната територия е бил оспорен от [фирма], доколкото задължителен елемент от него е именно план-схемата по чл. 62, ал. 9 ЗУТ. Това, обаче, както се сочи от ответника, не предполагава при всяка промяна на план-схемата по чл. 62, ал. 9 ЗУТ да се изготвя/одобрява

нов ПУП. По отношение на уредбата на преместваемите обекти /тесен смисъл на понятието/ в Наредбата се констатира и противоречие с разпоредбата на чл. 56, ал. 2 ЗУТ, че за частни имоти се изисква единствено разрешение за поставянето им, а за общински – и схема, което противоречие следва да се разреши в полза на закона съгласно чл. 15, ал. 3 ЗНА, доколкото Наредбата е издадена по законова делегация.

В допълнение, следва да се посочи и актуалната съдебна практика, че решението на СОС, с което се одобрява проект за схема за поставяне на самостоятелни търговски съоръжения /преместваеми обекти и рекламно-информационни елементи/, не е сред посочените в разпоредбата чл. 214 ЗУТ актове и не подлежи на оспорване. Налице са точно определяеми адресати, съобразно приложената схема. В този смисъл вж. Определение от 16.01.2018г. по адм. д. № 13668/2017г. на АССГ, оставено в сила с Определение № 5284 от 23.04.2018г. по адм. д. № 4479/2018г., II отд. на ВАС на РБ: „разпоредбата на чл. 214 ЗУТ дава определение на подлежащите на оспорване индивидуални административни актове по ЗУТ, като ги изброява. /.../ оспореното решение на СОС не е сред тях. То не е и общ административен акт, тъй като не отговаря по характеристика на него, съгласно определението за такъв акт по чл. 65 от АПК. Съгласно легалната дефиниция, общи са административните актове с еднократно правно действие, с които се създават права или задължения или непосредствено се засягат права, свободи или законни интереси на неопределен брой лица, както и отказите да се издадат такива актове. Общият административен акт съдържа конкретно волеизявление спрямо неопределен брой адресати и създава за всеки от адресатите си точно определени права и задължения. Адресатите са неопределяеми или поне трудно определяеми по дадени признаци като определени категории правни субекти, респективно определен критерий. Адресатите на общите административни актове не могат да бъдат определени по пределно конкретизирания начин, по който се определят адресатите на индивидуалните административни актове. За да има индивидуален административен акт по легалната дефиниция на чл. 21 АПК, трябва да е налице волеизявление за деклариране или констатиране на вече възникнали права или задължения и за издаване на документ от значение за признаване, упражняване или погасяване на права или задължения и отказът да се издаде такъв документ. Индивидуалният административен акт има пряко обвързващ адресата материалноправен ефект“. С Определение № 16235 от 06.12.2013г. по адм. д. № 15682/2013г., II отд. на ВАС на РБ, се утвърждава възприетото становище, че индивидуални административни актове, които подлежат на

оспорване, са разрешенията за поставяне по чл. 56, ал. 2 и чл. 57 от ЗУТ, както и заповедите за премахването им по чл. 57а от ЗУТ, като оспореното решение на СОС не е сред тях. В конкретния случай, нито се предвижда поставянето на обект по смисъла на раздел IX, глава Трета, Част първа ЗУТ, в имота на жалбоподателя, което по съществува си да е разпореждане от страна на СОС в чужд имот, нито се предвижда премахването на вече съществуващ /Определение № 16235 от 06.12.2013г. по адм. д. № 15682/2013г., II отд. на ВАС на РБ/, така че дружеството да е засегнато негативно, да е длъжно да търпи неправомерното поведение на общинската администрация или да са последвали финансови загуби във връзка с прекратяването на договори с лица, поставили преместваеми обекти /общо понятие/ в неговия имот.

По отношение на втората и третата точка от *Решение № 576 по протокол № 75 от 21.10.2010г.* на СОС следва да се има предвид, че същите имат вътрешно-служебен и организационен характер. Същите не представляват годин за оспорване акт по смисъла на чл. 159, т. 1 АПК, нито засягат пряко права, свободи и законни интереси на жалбоподателя /чл. 159, т. 4 АПК/. Засягане би могло да има в случаите, в които се установи, че в имота на жалбоподателя е бил разположен преместваем обект или рекламно-информационен елемент, за който е наредено да бъде премахнат в указания срок – до 01.03.2011г., тъй като е извън обхвата на одобрената план-схема. Такива данни по делото не се съдържат.

Ето защо и на основание чл. 159, т. 1 и т. 4 АПК жалбата на [фирма] следва да бъде оставена без разглеждане, а производството по делото – прекратено.

С оглед изхода от спора и чл. 143, ал. 4 от АПК в полза на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 100.00 /сто/ лева, определено по чл.78, ал.8 ГПК вр. 37 ЗПП и чл.24 от Наредбата за заплащане на правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл. 159, т. 1 и т. 4 от АПК,
Административен съд София-град

О П Р Е Д Е Л И:

ОТМЕНЯ определение от 25.01.2019г., с което е даден ход по същество на адм. дело № **2706/2018г.** по описа на Административен съд София-град, Второ отделение, 22-и състав.

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], срещу *Решение № 576 по протокол № 75 от 21.10.2010г.* на Столичен

общински съвет като ПРОЦЕСУАЛНО НЕДОПУСТИМА.

ПРЕКРАТЯВА производството по административно дело № 2706/2018г. по описа на Административен съд София-град, Второ отделение, 22-и състав.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от П. И. Н. със седалище и адрес на управление: [населено място], район „В.“, кв.К., [улица] да заплати на Столична община, с адрес: [населено място], [улица], юрисконсултско възнаграждение в размер на 100.00 /сто/ лева на основание чл. 143, ал. 4 от АПК.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО подлежи на обжалване с частна жалба чрез Административен съд София-град пред Върховния административен съд на Република България в 7-дневен срок от съобщаването му на страните.

ПРЕПИС от съдебния акт да се изпрати на страните на основание чл. 138 от АПК.

Съдия: